

Hồi 16

Dời khỏi hang rồng, Lộn về huyết hổ

Kim Định Sinh thấy Kế Chí vào trong Linh Tương Quán rồi mới quay đi, ngầm sai người giám sát hành vi của chàng.

Về phần Kế Chí, chàng cứ thản nhiên như không có chuyện gì quan hệ xảy ra. Nguyên nơi Linh Tương Quán này có mạch suối nóng ngầm chảy ở dưới đất cho nên trời tuy lạnh mà ở đây vẫn ấm cúng, tuyết không đọng lại được. Chàng tới bên hồ tắm và thay đồ mặc xong, thấy xa xa bên ngoài vẫn có tiếng người cười nói và tiếng pháo nổ vì mai là ngày Trừ Tịch. Cho nên trong Ngọa Mi trang chỗ nào cũng treo đèn kết hoa hết sức náo nhiệt. Chàng tựa bên cửa sổ nhìn ra, trong lòng không khỏi muôn vàn cảm khái. Nhân lúc buồn tình bèn bước tới ngồi bên chiếc kỷ để cây Thất Huyền Y cầm dạo chơi một khúc Hồng Bắc Khứ, tiếng đàn réo rắt thật là “Trong như tiếng hạc, đục như nước suối”. Bản đàn vừa dứt thì từ ngoài bức rèm vén lên, một thiếu nữ tóc uốn bông hai bên thò đầu vào nhìn cười mà rằng:

- Công tử chưa nghỉ. Đêm đã khuya rồi.

Kế Chí buông cây đàn cầm xuống, mỉm cười và nói:

- Đa tạ cô nương. Tôi chưa thấy buồn ngủ...

Thiếu nữ quay đầu nhìn lại phía sau, đoạn đẩy rèm bước vào. Chàng nhận ra chính là thiếu nữ lúc nãy mở cửa. Nàng ăn vận áo màu đại hồng, không ra vẻ một nha hoàn nữa. Chàng hỏi:

- Cô nương phải chăng phụ trách cai quản nơi Linh Tương Quán này? Cô nương tên gọi là gì?

Nàng hơi đỏ mặt nói:

- Tôi là Lộ Minh, trông coi các nha hoàn ở đây. Mọi bữa thay phiên nhau, mỗi phiên ba người. Đêm nay chúng nó lên đi coi hoa đăng nên một mình tôi ở lại... Công tử phải chăng là họ Thạch?

Chàng hơi ngạc nhiên, gật đầu. Nàng tiến lại gần một bước nhìn chàng và hỏi:

- Coi công tử tướng mạo khác thường, không phải là người dở. Tại sao Tam Lão gia gia lại đối xử như thế?

Kế Chí vờ như không biết chuyện gì, nói:

- Ba vị gia gia đối với tôi tốt lắm mà.

Lộ Minh lại tiến gần hơn, có vẻ e ngại, khẽ nói:

- Vừa rồi tôi ở bên ngoài, đại gia chợt tới dặn tôi phải để ý coi xét công tử, và cho biết là quanh đây đều có người canh giữ. Và còn nói rằng ba vị gia gia truyền lệnh...

Chàng hơi so vai, bụng nghĩ cười thầm Tam Lão coi thường mình quá. Nếu như mình trốn đi thì mấy tên canh gác rơm nộm ấy làm gì nổi. Chàng hơi gật đầu nói:

- A! Sao lại thế nhỉ?

Nàng cười và dặn:

- Miễn là công tử chớ ra khỏi nơi đây, sẽ không sao cả. Trong phạm vi Quán này, hết thấy đều do tiểu tỳ tôi trông coi, quyết không để công tử bị phiền phức...

K mĩm cười nói:

- Nhưng thật tôi có ra khỏi đây làm gì. Đa tạ mỹ ý cô nương dặn bảo.

Lộ Minh nhoẻn miệng cười mà rằng:

- Vậy là yên ổn cả. Tiểu tỳ sẽ đem món điểm tâm mời công tử dùng.

Kế Chí vội gật đi, nói:

- Hiện tại tôi chưa đói mà.

Nàng gật đầu ra vẻ ngăn ngừa định nói gì lại thôi. Kế Chí hỏi:

- Cô nương có chuyện... gì chẳng?

Nàng hỏi đỏ mặt, hỏi:

- Người con gái... cùng tới đây là ... là bà con thế nào... với công tử?

Kế Chí cười trả lời:

- Cô ấy a. Chỉ là người bạn quen biết giữa đường. Ngoại hiệu cô ấy là Sa Mạc Hồng, bản lãnh khá lắm. Cô nương hỏi cô ấy có việc gì vậy?

Lộ Minh lắc đầu lia lịa nói:

- Tiểu tỳ chỉ là chợt nghĩ tới mà hỏi đó thôi.

Kế Chí tới đây, chợt trong óc khêu gợi lên các hình ảnh, nào là Trịnh Tiểu Mai, nào là Mạc Tiểu Tình cùng Đan Lỗ Ty, đều là những vưu vật trong đời này. Chàng khẽ thở dài nghĩ đến cái viễn tưởng tương lai rồi sẽ ra sao... một lô toàn những tay võ nghệ hữu hạn ghen tương, cấu xé... chơi nhau toàn bằng kiếm sắc với chưởng phong cả. Ái chà! Chàng rùng mình, thở dài một tiếng.

Lộ Minh không rõ chàng đã nghĩ ngợi gì. Nàng cười và nói:

- Công tử hẳn ý thấy hết năm, Tết đến mà cảm thấy cô liêu. Tiểu tỳ xin hầu công tử vài ván cờ vậy.

Kế Chí cười gật đầu. Hai người bèn tới một chiếc bàn bằng hồng mộc bàn cờ. Kế Chí chợt nhớ tới một việc bèn hỏi:

- Nghe nói chuyện này có một người theo ba vị lão gia về đây. Người ấy là ai và hiện ở phòng nào?

Lộ Minh cười và nói:

- Tiểu hoàn chính có ý định hỏi công tử xem là ai? Chỉ thấy đó là một ông già mù cả hai mắt, cụt một tay. Ba vị lão gia có vẻ dãi trợn ông ấy lắm. Nghe nói hình như để ông ấy ở nơi mà hằng ngày mà ba vị lão gia vẫn ngồi tọa thiền.

Kế Chí nghĩ thầm: “Đúng là ông ấy rồi. Không ngờ Tiêu Tương Tử bị Tam Lão uy hiếp bắt về đây, chủ yếu là để ông ta giảng giải cho những hình vẽ Lưỡng Nghi trên vách.” Chàng cảm thấy xao xuyến, vì hiện giờ Tam Lão chỉ nể sợ có một mình Thượng Quan tiên sinh. Nếu như Tiêu Tương Tử giảng giải hình Lưỡng Nghi khiến Tam Lão thấu triệt được rồi thì đây họ sẽ hùng bá và làm loạn giang hồ, không còn kiêng sợ ai hết. Ngoài ra theo Thượng Quan tiên sinh cho biết thì gần đây Mạc Tiểu Sương cùng Tam Lão cấu kết với nhau. Nếu quả Tam Lão thấu hiểu hết Lưỡng Nghi Đồ Giải, lại hợp lực với họ Mạc thì không còn phép nào báo được cái thù không đội trời chung kia nữa.

Vừa hạ cờ, bụng vừa suy nghĩ đầu đầu, bất ngờ một lúc chàng thua luôn hai con cờ và bí lại không đi được nữa. Chàng giả vờ mệt mỏi buồn ngủ. Lộ Minh bèn thu xếp quân cờ lại và nói:

- Công tử có vẻ mệt rồi. Xin mời đi nghỉ.

Kế Chí hỏi:

- Giờ là mấy giờ rồi? Sao bên ngoài còn âm ỉ thế.

Lộ Minh cười nói:

- Gần sang giờ Tý. Đêm nay chưa náo nhiệt lắm. Đêm mai thì mọi người ở đây thức giao thừa cho tới sáng. Bữa nay công tử nghỉ sớm lấy sức để mai thức...

Kế Chí nói:

- Vậy tôi đi nghỉ. Lát nữa nếu có ai hỏi, cô nương chớ để cho họ làm mất giấc của tôi. Cứ bảo thẳng là tôi ngủ say rồi.

Lộ Minh gật đầu chào quay ra. Khởi phải nói đến những tiện nghi xa hoa nơi phòng này. Chỗ ngủ có cả ánh đèn che ánh sáng huyền ảo của chỗ nằm, chàng vắt tay lên trán suy nghĩ, không rõ Tiêu Tương Tử có ở Nam Minh Hiên, là nơi có hình vẽ Lưỡng Nghi Đồ Giải không? Dù sao chàng cũng phải lo cứu ông ta ra khỏi tay Tam Lão. Nghĩ quanh nghĩ quẩn, chàng lại tự cười là bản thân chàng đang bị khốn ở đây, mà còn nghĩ viễn vông đi cứu người... Vụt cái chàng ngồi dậy, nghiêng răng lắm nhắm rằng:

- Ta phải mạo hiểm một phen. Tam Lão tuy lợi hại, miễn là tránh sao cho khỏi chạm trán với ba người ấy là được.

Chàng điều khí định thần. Một lúc sau tai nghe bốn bề yên lặng, bèn nhảy khỏi giường, thay mặc bộ đồ dạ hành, đeo kiếm xong, chạy ra bên cửa sổ, khẽ vạch tấm rèm ngó ra coi. Bấy giờ tuyết lại xuống, chốc lát mặt đất xa xa trắng xóa như thủy ngân phản chiếu ánh đèn ngũ sắc. Bụng bảo thầm "Lúc này không hành động còn chờ đến lúc nào", nghĩ vậy tay sờ chuôi kiếm, quay vào che khuất ánh sáng đèn nơi giường nằm, chàng tới bên cửa sổ khẽ đẩy một bên cánh, vọt mình ra, khép cửa lại. Thế là dưới bóng một lùm cây nửa tối nửa sáng, chỉ thấy loang loáng như cái bóng ma, trong nháy mắt chàng đã bay đi xa hai chục trượng tới phía bên Nhật Chiêu Hiên, ngừng lại để ý nhận xét tình hình.

Chợt có hai cái bóng từ phía bên kia Nhật Chiêu Hiên vọt đi như tên. Chàng vội nép hẳn mình sau một góc cây lớn. Trong một loáng, hai cái bóng kia đã tới gần, dừng lại cách chỗ chàng đứng độ ba bốn thước.

Chàng nhận ra một già một trẻ. Người già đeo ở sau vai một ngọn Phiên Vân Sấn. Đó là một chiếc thuổng riêng bọn tăng ni hay dùng. Trên những quãng đường hẻo lánh xa xôi, gặp những xác chết, họ dùng thuổng đó để đào đất vùi lấp đi, đó cũng là một công đức. Còn người trẻ chính là Sa Kỳ, cất tiếng hỏi người già rằng:

- Tam thúc có lẽ trông lầm chăng. Giờ này làm gì có ai...

Người kia thô lỗ mắt nhìn xung quanh và nói:

- Thật là kỳ lạ. Chẳng lẽ mắt ta đã mờ rồi sao?

Sa Kỳ chỉ lên mặt đất nói:

- Tam thúc coi trên tuyết không có vết chân...

Người già gật đầu, chợt hỏi:

- À! Còn anh chàng họ Thạch. Cháu thấy võ nghệ anh ta ra sao?

Sa Kỳ cười nói:

- Họ Thạch thắng liền ba trận. Chị Bảy thua đã đành, luôn cả thân phụ cháu, võ nghệ như vậy mà cũng không địch lại. May là họ Thạch không thắng tay đó thôi...

Hai người quay đi, tiếng họ nói mỗi lúc mỗi xa dần, tuy nhiên đêm vắng xa xa còn nghe tiếng người có tuổi nói:

- Được lắm. Ta đi về phía Linh Tương Quán. Chúng ta nói khẽ chứ, chớ để hần nghe tiếng.

Đợi hai người đi xa rồi. Kế Chí lại tiếp tục vận dụng lối khinh công Xảo Yến Xuyên Vân bay người đi về phía Nam Minh Hiên. Các gian phòng ốc, đình tạ, đều tắt hết đèn lửa, duy chỉ còn trên các cành cây là còn le lói ánh đèn lồng.

Các cửa sổ Nam Minh Hiên đều đóng kín, có ánh sáng qua khe cửa lọt ra. Kế Chí vọt mình tới trước hàng hiên ngừng lại. Chợt thấy bóng người nằm dưới mái hiên đang vươn vai ngồi dậy, nhận ra là tiểu đồng Tư Minh, chàng lập tức vận dụng lối cách không điểm huyết khiến cho tiểu đồng lại nằm lả ra ngủ liền.

Chàng khẽ đẩy cửa, bên trong cài then, bèn ngẩng đầu nhìn lên. Thấy trên cao có lỗ thông hơi nhỏ bằng một phần ba cửa sổ. Lập tức vận dụng Súc Cốt Công Phu, thân mình giây phút thu nhỏ hẳn lại bằng đứa trẻ cỡ chín mười tuổi, kế đó chàng nhảy phốc lên bám lấy lỗ hổng và thoát cái đã lọt vào bên trong nhảy xuống êm như ru, đến nỗi không một chút cát bụi nào ở mặt đất bị khuấy động vẩn lên.

Gian ngoài nơi chàng đứng thì tối hẳn. Gian trong lại có ánh đèn, lại nghe rõ tiếng Tam Lão đang nói. Chàng lập tức tụ lực đề khí, dùng thân pháp Hồn Nguyên Nhất Khí Lăng Ba Bộ, thân mình nhẹ như làn gió, chân không chạm đất, bay vào sát tận bên vách chỗ ngăn đôi gian ngoài với gian trong. Qua khe hở tấm bình phong căng bằng lụa, chàng nhìn rõ bên trong. Trên bốn mảnh chiếu bồ đoàn có bốn người ngồi.

Bạch Phát Vương Tần Miễn ngồi quay lưng về phía chàng đứng, bên trái là Thiết Phiến Lão Nhân Sa Mộng Đẩu, bên tay mặt là Kim Địch Sinh Hác Tuyết Hạc, cả ba người cùng ngồi xếp bằng tròn. Ngồi quay mặt ra phía Kế Chí đứng, tức là đối diện với Tần Miễn, là một ông già khoảng ngoài bảy chục tuổi, dáng người gầy gò, ra vẻ một đạo nhân, đầu tóc trắng như tuyết, hai mắt đều lòa. Minh ông ta khoát chiếc đạo bào mỏng

sắc tro lợt, cánh tay cụt đến tận vai. Tuy thân hình bị tàn phế, nhưng ông ta vẫn có vẻ tiên phong đạo cốt, khiến người trông thấy cũng đem long kính trọng.

Lúc đó Kế Chí thấy môi ông ta mấp máy rồi tuôn ra một chuỗi cười khanh khách, đoạn cất giọng lạnh lùng nói:

- Ba vị thí chủ à. Xin chớ bức bách bản đạo. Tuy đã cụt một cánh tay, mù hai mắt, nhưng bản đạo trời sinh có ngạo cốt, không chịu nẹp đầu theo ai đâu. Thân này có thể giết được, nhưng... không thể ai làm nhục được...

Dứt lời, hai mắt lão giương lên thô lỗ, chỉ thấy tròng trắng đưa đi đưa lại. Kế Chí khen thầm trong bụng:

- Quả là một đạo gia đáng kính.

Chàng để ý nhìn Tam Lão, thấy họ đưa mắt nhìn nhau, rồi đột nhiên Sa Mộng Đẩu vén tay áo, râu tóc dựng đứng cả lên một lượt. Bạch Phát Vương Tồn Miễn vội xua lắc tay ngăn lại, vừa cười vừa nói:

- Tiêu Tương Tử ơi. Tiên sinh nên rõ ba anh em ta đều là những tay “bất tử” cả. Hoàn cảnh và tình thế của tiên sinh lúc này, chẳng cần nói, tiên sinh cũng tự biết...

Tiêu Tương Tử hăm hăm nét mặt, lớn tiếng mà rằng:

- Tồn Miễn. Người chớ có nói giọng đe nạt ta. Tiêu Tương Tử này ra đời hành hiệp từ hồi tui ba người các người còn lén lút tận đâu kia... (ngừng một giây, mắt có long lanh ngấn lệ. Lão gần từng tiếng, nói tiếp:) Lương Nghi Đồ Giải bị tui bây đánh cắp đi. Hà hà, ta cứ nghĩ Thiên Sơn Tam Lão các người học lực cao siêu... té ra chỉ có hư danh mà thôi. Rốt lại chẳng thấu hiểu nổi, đến nỗi phải lừa bịp bất thành mù này tới đây để giảng dạy cho. Thật là đồ vô sỉ. Tồn Miễn, người chớ hòng ta giảng giải cho, dù chỉ là một chữ...

Giọng nói quyết liệt, đến nỗi Kế Chí đứng nghe ngoài cũng toát mồ hôi lo thay cho lão. Chàng tin chắc là sau đó Tam Lão thế nào cũng điên tiết lên và hành hạ cho hả giận. Không ngờ chỉ thấy Tam Lão lặng thinh, một lúc sau Tồn Miễn khẽ mỉm cười rồi nói:

- Chửi khá quá. Lão đạo, anh tự cho là bẩm sinh có ngạo cốt. Ta không tin rằng đúng. Ta có thể để cho anh suy nghĩ trong ba ngày, sau đó, dưới chưởng tâm của ta, đừng có nói khoác là ngạo cốt với khí tiết...

Kim Định Sinh với giọng ôn hòa, khẽ nói:

- Tiêu Tương Tử ơi. Anh với chúng ta đều cao tuổi cả rồi, vậy còn giữ cái ý chí tranh chấp ấy sao. Anh chớ nghĩ rằng ngoài anh ra, không còn ai có thể hiểu nổi những hình vẽ Lương Nghi ấy... Hà hà. Anh lầm to vì nghĩ rằng anh em ta là hạng tầm thường. Nói thật để anh rõ, tới bây giờ anh em ta hiểu giải toàn thể Lương Nghi Đồ Giải ấy rồi.

Sở dĩ tìm anh tới đây chỉ là để đối chứng, so sánh xem còn điểm nào đáng ngờ chẳng. Nếu anh nghĩ rằng chỉ riêng mình anh hiểu được, thì quả thật là một điều lắm to...

Kim Định Sinh vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho hai người kia. Chỉ thấy Tiêu Tương Tử cười ha hả lên một hồi rồi nói:

- Hác Tuyết Hạc. Người thông minh lắm nhỉ... Lão đạo đây chẳng phải là đưa bé len ba mà có thể bịp được. Ta đã nói rằng dù các người có làm cách nào ta cũng không chịu hở ra nửa chữ, chớ hòng được ta giảng giải...

Kim Định Sinh coi ra vẻ ôn hòa nhất, nghe nói vậy cũng phải biến sắc mặt. Thiết Phiến Lão Nhân vụt đứng phắt lên, nói với giọng giận dữ:

- Nói lảm với lão này cũng bằng thừa. Chỉ dùng Phân Cân Thác Cốt thủ pháp, làm cho gân xương lão giãn ra, rút lại, xem lão có chịu nổi không?

Kế Chí giật mình, vì chỉ cần một cái cất tay, điểm mạnh vào hai đường gân chính là bốn huyết trên khớp xương sống, lập tức kẻ bị điểm sẽ quần quai cả gân cốt, đau muốn chết đi mà không chết được.

Tiêu Tương Tử nghe nói, rung mình lên một cái, mặt tái xanh đi, nhưng miệng vẫn cười nhạt, lặng thinh không nói gì cả. Sa Mộng Đẩu dứt lời, lập tức tiến lại gần tay mặt lên. Tiêu Tương Tử nghe tiếng chân, biết là Sa Mộng Đẩu sắp hạ thủ. Vụt cái, lão đứng phắt lên, quát rằng:

- Sa lão nhị. Người chớ gây nghiệt ác. Bần đạo hiện giờ là kẻ tàn tật... Người... người...

Sa Mộng Đẩu quay lại nhìn lão Tần, lão Hác, rồi cất tiếng cười như điên mà rằng:

- Sao vậy, Tiêu Tương Tử. Lão cũng biết mùi Phân Cân Thác Cốt lợi hại ra sao ư? Liệu có hối lại chẳng? Lão đạo nói cho mà biết: Người ta một khi đã chết thì không thể sống dậy được. Mà việc giải thích Lương Nghi Đồ Giải, chính là tính mạng của nhà người đó. Chớ bắt buộc ta phải hạ thủ. Người cũng là người biết suy hơn thiệt. Ta để người suy nghĩ trong một khắc. Nếu không chịu, lúc đó sẽ biết. Hà hà... Thiết Phiến Lão Nhân này không phải là dễ chơi đâu.

Tiêu Tương Tử giận tái mặt đi, mình run lẩy bẩy, nói:

- Ta biết lắm, đã rơi vào trong tay tui người... Tự nhiên là khó sống. Sa Mộng Đẩu. Ta không sợ chết. Có điều rằng người cũng nghĩ đến phương diện đồng đạo trong hàng võ lâm, định giết ta thì giết lẹ ngay đi. Chớ thi hành những thuật hiểm độc, tàn ác. Bần đạo chẳng những chết không nhắm mắt, sẽ hóa ra làm lệ quỷ đòi mạng người, mà võ lâm anh hùng thiên hạ hay chuyện, hẳn là cũng chửi bới đến tám đời nhà người lên.

Sa Mộng Đầu phì bọt mép ra quát lên rằng:

- Câm miệng! (kể đó lại cười nhạt, nói tiếp:) Lão nhị à! Người chớ hòng tưởng dùng lối nói khích để ta nổi giận lên đập cho người chết tươi ngay. Ta nói cho mà biết, người phải nếm trăm cực ngàn khổ mà vẫn không chết đi được...

Nói tới đó, lão Sa hầm hầm nét mặt, ngồi xuống.

Lúc ấy Tần Miễn cầm lấy tập giấy Lưỡng Nghi Đồ Giải ở trên kỷ, lật từng trang ra đọc những khẩu quyết, thỉnh thoảng lại đưa mắt có ý nhận xét nét mặt của Tiêu Tương Tử.

Quả nhiên nét mặt Tiêu Tương Tử biến khác hẳn đi, vì lão nhận ra rằng Tam Lão thật đã thấu triệt những hình vẽ đó rồi. Lão lắng tai, nghe biết Tần Miễn đang mở đọc tập giấy trên mặt chiếc kỷ, tức thì một ác ý nảy ra trong thâm tâm lão. Chợt Tần Miễn đặt tập giấy xuống, không đọc nữa rồi cười bảo với lão:

- Lão đạo à. Chúng ta không nói dối lão đâu. Lão nghe đó, chỉ cần đem đối chiếu những điều bọn ta giải thích với những điều lão biết, xem có chỗ nào hiểu khác nhau chăng? Sau đó bọn ta cam đoan là sẽ đưa lão về tử tế và còn hậu tạ là khác. Như vậy thì có khó khăn gì mà lão cứ nhất mực từ chối.

Hai tiếng "từ chối" vừa ra khỏi miệng lão Tần, thì vụt một cái, lẹ như chớp Tiêu Tương Tử đã vùng lên, chồm tới, giơ bàn chân lớn như chiếc quạt lá bồ, vồ cướp lấy tập giấy trên kỷ, miệng lão thì chửi ầm lên:

- Đồ vô sỉ. Mà mơ mộng sao...

Nguyên lại Tiêu Tương Tử, một lão quái kiệt xưa kia chính vì luyện tập theo Lưỡng Nghi Đồ Giải, vô ý bị tẩu hỏa nhập ma đến nỗi thành ra tàn phế và cũng vì thế mà toàn thân công phu bị giảm đi mất tới hai phần ba. Nay chỉ còn lại một phần công phu thôi, nhưng cũng không phải là tầm thường. Lúc đó lão biết là không thoát khỏi tay Tam Lão, bèn quyết chí liều mình. Mắt lão không nhìn thấy, nhưng tai lão nhận rõ đích xác chỗ Tần Miễn ngồi và chỗ để tập giấy qua tiếng động sột soạt khi lão Tần lật từng trang lên đọc.

Tiêu Tương Tử nghe họ đọc khẩu quyết, thấy rằng rất đúng. Lão có biết đâu rằng Tam Lão chỉ mới lãnh hội được có nửa trên thôi. Họ đọc lên như vậy cốt để Tiêu Tương Tử tưởng rằng họ đã biết hết rồi, lão sẽ tự đem nốt nửa dưới bàn giải cho họ nghe...

- o o o -